

Evin geniş salonunun başköşesine kurulmuş olan Emine Nine bir pazar sabahının erken vaktinde yorgun bakışlarıyla odanın her bir köşesini gözden geçiriyordu. Bir yerde serili kendi el emeği ile dokunmuş el halısına, ardından bir o yana bir bu yana senelerdir sallanıp duran duvar saatinin sarkacına, son olarak tam karşısında duvarda asılı duran, eşi merhum Pehlivan Babanın yıllar önceki siyah beyaz resmine bakıyor derin derin düşüncelere dalıyordu. Yüzündeki her bir çizgi bu düşünce fırtınası esnasında daha da bir belirginleşiyor, derinleşiyordu. Bu arada merdivenlerden aşağıda mutfaktan tıkırtılar duyulmaya başladı. Gelin Gönül sabah kahvaltısını hazırlamak için aşağıdaydı anlaşılan. Ardından Emine Ninenin büyük kızı Fatma Hanım sonra küçük kızı Ayşe Teyze onların kızları, gelinleri, torunları mutfağa doluştu her biri bir kap kakac kapıp doğruca merdivenlerden yukarıya salondaki tahta yer sofrasını donatmaya başladılar. Emine Nine ise oturduğu yerden tabakların yer sofrasındaki koordinatlarını belirliyor bir ileri bir geri tekmiller yağıdırıyordu. Gelin Gönül Hanım da aşağıda mutfakta bir taraftan yoğurup top top yaptığı hamurları tavaya diziyor kızartıyor bir taraftan da eksikleri gideriyordu kan ter içerisinde kalarak.

Sonunda sofraya hazırlandı. Emine Nine sofraya buyur edildi. Evin erkekleri tarafından yardım olarak başköşeye oturtuldu. Ardından kızları, onların torunları, gelinleri, dizlerinin üzerlerine oturdular, büyük bir ciddiyetle. Çocuklar da bir köşeye sinip edepleriyle yerlerine yapıştılar. Sofradan çit dahi çıkmıyordu. Emine Ninenin çay bardağından bir yudum almasıyla hane halkı kahvaltıya başladı.

Sofrada Emine Ninenin hatıraları, Pehlivan Babalarının şakaları, hoş sohbetleri, pehlivanlık hikâyeleri derken yemek tamama ermiş. Emine Nine gelini Gönül'ün elerine sağlıklar dilemiş. Yenen yemeğin hayrı Pehlivan Babalarına bir hamlede gönderilmiş ardından tekrar evin erkekleri Emine Nineyi sofradan kaldırmış sedirine, eşi Pehlivan Hüseyin Babanın duvarda asılı duran resminin tam karşısına oturtmuşlardı. Kendileri de ninelerinin yanına dizilmiş Pehlivan Babalarının karşısında oturuvermişlerdi. Zaten salondaki dekorasyonda nereye oturulursa oturulsun, Pehlivan Hüseyin Babayla göz göze gelinmesi kaçınılmaz bir durumdu.

Sofrayı toparlayıp aşağıya mutfağa taşımaksa, başrollerdeki Gelin Gönül'e ve evin hanımlarına düşmüştü. Herkes için bir köşesinden tutmuş. Karınca gibi bir aşağı bir yukarı hareketlilik baş göstermişti. Gelin Gönül de iri cüssesiyle bir aşağı bir yukarı inip çıkıyor sofrayı telaşla toparlıyordu.

Gönül Hanım kaç yaşına gelmiş torun torbaya karışmıştı fakat gelin görün ki hâlâ o evin geliniydi. Sofrayı aşağıdan yukarıya taşımak sonra toparlayıp aşağıya indirmek onun için çok güçtü. Fakat Emine Nineye de ayrı bir sofraya kurulmasına, yukarıdaki büyük salonda tek başına yemek yemesine kimsenin gönlü razı olmuyordu. Yemekler topluca büyük salonda yenecekti karar buydu.

Mutfaktaki işler de tamamlanmış Emine Nineyle hoş beş etmek niyetiyle hanımlar da ninenin etrafına oturmuşlardı. Gelin Gönül ise tahta yer sofrasını hafifçe kenara çekmiş, üzerine de gururla oyaladığı sakız gibi beyaz iğne oyasını serivermişti ki Emine nine” Kızım Gönül senin bu iğne oyası için bana zamanında ördüğüm Pehlivan babanızın da çok hoşuna giden saray süpürgesi oyalı yastık kılıflarımı hatırlattı. Pehlivan dedeniz sırf o yastık kılıfı kenarları sayesinde, koluma iki burma bilezik takmış ardından Hanım sen bu işi çok güzel yaptın deyip

Yazar Rumeysa Çavuş
Cuma, 07 Kasım 2008 14:17

takdir etmişti. Dedeniz zevk alırdı o yastık kılıflarında yatmaktan. Derdi ki rahmetli “Emine, bu yastık kılıflarında uyumak bana dertlerimi unutturuyor.” Garibim ne çok sevmişti saray süpürgesi yastık kılıflarını. Bizim zamanımızda her oyanın, her ilmekteki kıvrımın bir dili olurdu. Biz duygularımızı ilmeklere dökerdik. Saray süpürgesi oyası da benim için bu yüzden değerlidir. Adına bakmayın garibin, adı gibi değildir. Çok meşhurdu benim zamanımda, benim gözümde hâlâ da öyledir.” diye konuştu. Ardından derin bir iç çekti, gözleri yaşardı Emine Ninenin. Hatıralar tatlı da olsa, mutlulukta verse ağlatırdı onu her zaman.

Salonda Emine ninenin yanına dizilmiş olan hane halkı ağızları açık bir Emine Nineye bir de karşılardaki Pehlivan babalarının siyah beyaz hatırasına bakıyor geçmişe akıyorlardı. Anlatılanları gözlerinde canlandırıyorlardı. Gelin Gönül ise tahta yer sofrasından doğrulmuş, elinde yer sofrasına serdiği iğne oyasının üzerine koyacağı dekoratif vazosuyla kala kalmıştı. Pek de etkilenmiş benzemiyordu hani. Gelin Gönül salondakilerden daha farklı bir duygu fırtınası yaşıyordu sanki. Taş kesilmiş vazoya iki eliyle yapışmış bakışlarını dondurmuş, heykel gibi öyle duruyordu.

Derin bir sessizlik hâkimdi salonda Emine Ninenin tatlı hatıralarıyla meşguldü beyinler. Emine Nine ise çoktan terketmişti anlattığı hatıralarını. Elini çenesinde gezdirdi bir süre kaşlarını kaldırdı Pehlivan dedenin siyah beyaz fotoğrafına baktı. Sonra Gelin Gönül’e sabitledi bakışlarını. “Kızım Gönül neredeler?” Gelin Gönül duraksayarak konuyu değiştirme hevesiyle “Kim anne çaylar mı? Şimdi koymuştum ocağa, dur bi koşup bakayım.” dedi. Ardından elindeki vazoyla birlikte atıldı. Emine Nine elini kaldırarak.”Ne çayı, ne çorbasi tabii ki saray süpürgesi oyalı yastık kılıflarım onlar nerede rahmetlinin hatıralarını ne çabuk unuttuk, kemikleri sızlayacak. Nasıl unutturum onları nasıl! Neredeler onlar kızım aryalım bulalım şunları.” diye çirpiniyordu. Hane halkı ise ne olup bittiğini kavrayamadan, hatıralardan kendilerini doğru dürüst sıyıramadan, şaşkınlık içerisinde durumu anlamaya çalışıyorlardı.

Emine Ninenin büyük kızı Fatma Hanım bir terslik olduğunu diğerlerinden önce anlamış olacak ki ciddi bir manevrayla, hatıraları bir kenara bırakıp, söze atıldı.”Öyle şey olur mu anne tabi buluruz hatta hemen buluruz sandıktadırlar. Hatıralar hep orada kalırlar. Sen kafanı bozma, canım annem deyip ayağa kalkıp annesinin sırtını sıvazladı. Herkes şaşırılmıştı boş boş bakıyorlardı. Emine nine tekrar “Neredeler, neredeler !” Ardından Fatma Hanım Gelin Gönül’e yaklaştı, iki eliyle yapıştığı vazoyu ondan alıp tahta yer sofrasına doğru ilerledi. Gelin Gönül’ün iğne oyasını bir hamlede çekti. Vazoyu sofranın çıplak yüzeyine oturttu. İğne oyasını burup bir köşeye sokuşturdu. Ardından tok sesiyle; “Gönül, annemin ilacını getiriver.” dedi. Gelin Gönül fırlayıp aşağıya mutfığa indi. Emine Nine yakınmaya devam ediyordu. Küçük kızı Ayşe Teyze düşüncesizce “Ayy! Anne takma yahu böyle şeyleri ne olacak. Atıvermişizdir kaç yılın yastık kılıfı” der demez Fatma Hanımın şahin gibi bakışlarına maruz kaldı. Ayşe Hanım böyleydi aklına geleni bir çirpida ağızından çıkarıverirdi. Fatma Hanım bir bahanedeki ona bulup postaladı salondan.

Emine Nine kızı Fatma Hanıma bakıp “Bulun onu bulun saray süpürgesi oyalı yastık kılıflarımı. Bulun getirin onları, Fatma onu bul kızım, babanın yadigârı!” diye konuşuyordu. “Bulacağız anne buluruz buradadır nerede olacak, hadi sen yat dinlen hadi annem!”Deyip Emine Nineyi sakinleştirmeye çalıştı Fatma Hanım. Ardından kaş göz işaretiyle ev ahalisine de salonun geniş kapısını gösterdi. Hürmetleri gözlerinden akarcasına Emine Nineye sırtlarını

Yazar Rumeysa Çavuş
Cuma, 07 Kasım 2008 14:17

dönmeden çeşitli akrobatik hareketlerle salonu terkettiler. Fakat iş burada nihayete ermemişti. Fatma Hanım da arkalarından salondan ayrılır ayrılmaz, hane halkını mutfakta toplamış. Torunlara, çocuklara, hanımlara, beylere saray süpürgesi oyalı yastık kılıflarını ayrıntılı bir biçimde tarif etmiş. Şüpheli bir yastık kılıfının görülmesi halinde derhal kendisine getirilmesini, bu kılıfları ayrıca değerlendireceklerini belirtmişti. Herkese görevlerini paylaşmış saray süpürgesi oyalı yastık kılıflarını bulma timi kurmuştu adeta. Kriz yönetiminde çok başarılı bir kadındı Fatma Hanım. Evde özel hal ilan edilmişti. Her taraf didik didik aranıyor. Erkekler ücra köşeleri hanımlar ve çocuklar ise yerli yersiz her yeri arıyordu. Bu arada Emine Nineye bir şey çaktirilmamaya uğraşılıyor, evde her şey eskisi gibi tıkır tıkır işliyordu. Fatma Hanım takmıştı kafaya bir kez. Arada bir tekrar hane halkını topluyor başlıyordu konuşup motivasyonu arttırmaya; “Yapabiliriz bulabiliriz ne kadar uzakta olabilir kaşık kadar ev, bunu yapmalıyız Emine Nine için. Bu gün, bu gün o yastık kılıfları bulunacak, ne yapın edin bulun onları. Bu kadar insan ararda bulamaz mı? Bulur elbet, bir çift yastık kılıfı altı üstü. Hadi göreyim sizi hadi!” Ev ahali bu cümlelerden sonra daha bir hırslanıyor, yeniden aynı şevk ile başlıyordu aramaya.

Fakat saray süpürgesi oyalı yastık kılıfları bir türlü bulunamıyordu. Helak olmuşlardı. Fatma Hanım arada mutfığa iniyor soluklanıyor sonra tekrar aynı hırsla tırmanmaya başlıyordu merdivenleri, odalara, sandıklara olup olmadık her yere bakıyordu ama yok yok... Ayşe Teyze ise yaptıklarının akla mantığa sığmadığından bahsediyordu her fırsatta ablası Fatma Hanıma. Ev ahali tam kadro durmadan dinlenmeden çalışıyordu. Gelin Gönül ise mutfakta bir köşede akşam yemeğini yetiştirmeye çalışıyordu. Boş bir aralık bulunduğu vakit o da arama ekibine katılıyordu. Malum Fatma Hanım kimseyi boş bırakmıyordu.

Gün yavaş yavaş tükenirken Emine Ninenin de sabrı tükeniyordu merdivenlerden aşağı odalara oradan mutfığa doğru sesi dağılıyordu.”Öleceğim bari saray süpürgesi yastık kılıflarımda öleyim.” diye yakarıyordu. Ardından Fatma Hanım üst kattaki salona doğru hareket ediyor. Emine Nineyle konuşuyor, onu teselli etmeye çalışıyordu ama nafile, Emine Nine bu işe iyiden iyiye üzülmüştü. Elden ayaktan kesilmiş, yüzünün rengi solmuştu.

Akşam yemeğine doğru sofraya yardım bahanesiyle Fatma Hanımın isteği ile herkes mutfakta toplandı. Günün yorgunluğu Fatma Hanımın gözlerinden okunuyordu. Sadece onunda değil bütün ev ahali helak olmuştu. Kimsede huzur kalmamıştı. Fatma Babanne Büyük bir ciddiyetle oturduğu yerden eli başında “Bu kadar insan bir araya gelir de bir yastık kılıfını bulamaz mı? Şaşılacak iş aklım almıyor doğrusu. Nerede olabilirler.” derken Emine Ninenin inlemesiyle irkildiler. Fatma Hanım yerinden zıplayıp merdivenlere yöneldi giderken de “Sofrayı hazır ediverin kimse yastıktan, kılıftan, kenardan söz açmasın ağzınızı tutun” diye fısıldadı.

Sofra aynı hengâmesiyle hazır edildi. Emine Nine yardımlarla sofraya oturdu ardından herkes sofradaki yerini doldurdu. Emine Nine pek bir yorgun bakıyordu çevresine tabağından bir kaç lokma yedi ardından yanındakilere “oğlum bana yardım ediverin de yatağıma yatırın beni, ben iyi değilim daha fazla yiyemem.” dedi. Sofradakilerin bir hamle kalkma teşebbüslerine de.”Siz yeyin yeyin!” diye engelledi. Moraller iyice bozulmuştu. Herkes gergindi. Bu işin sonunun nereye varacağını herkes merak ediyordu. Fatma Babanne iyice bozulmuştu bu işe. Gelin Gönülse sessiz sedasız izliyordu olanları. Geceyi böyle geçirdiler.

Ertesi günün Sabahı Emine Nineden gizli tekrar mutfakta bir araya gelindi. Ayşe teyze,

Yazar Rumeysa Çavuş
Cuma, 07 Kasım 2008 14:17

oğlanları, gelinleri, kızları toplandı. Gelin Gönül de bir köşe bulup iri cüssesine rağmen oracığa sığıverdi her zamankinden daha perişan duruyordu Gönül Hanım. Gözlerinin çukurlukları belirginleşmiş dudakları yerçekimine yenik düşmüş aşağıya doğru sarkmıştı. Son olarak Fatma Hanım bir sandalye çekip oturdu masaya ellerini dizlerinin üzerine koydu. Parmaklarını sırasıyla kaldırıp indirmeye başladı. Gergin görünüyordu. Fatma Hanım vakit kaybetmeden söze başladı.” Yer yarılıp ta saray süpürgesi yastık kılıfları içerisine düşmüş olacak ki bir türlü bulamıyoruz. İki günlük ömrümüzde yastıkla fıstıkla geçiyor. Bir bilen varsa bizi oynatmasın kuzum bulamıyoruz işte.” dedi ardından Ayşe teyze söze karıştı.” Ben başından beri söylüyorum ama dinleyen kim alalım çarsidan bir yastık kılıfı olsun bitsin. Annem ne bilecekmiş saray süpürgesini gözleri bile görmüyor kadının, hayret yani.” diye konuştu. Bu arada herkes kendi arasında konuşmaya başladı mutfakta bir uğultudur aldı başını gitti. Uğultular daha da yükselmeye başlamıştı herkes kendi arasında konuşuyor hiç bir cümle anlaşılıyor, kelimeler toz bulutu gibi havada salınıyordu ki: Mufağın köşesinden derin bir “off” sesi yükseldi. Mufağı saran bunca uğultuya rağmen hemen farkedilmişti bu “off”. Bu içten off’un sahibi ise Gelin Gönül’den başkası değildi. Mutfakta havada salınan kelimeler bulutu birden kaybolmuştu. Tüm dikkatler dönüm noktası niteliği taşıyan bu “off”tan sonra Gelin Gönül’e dönüvermişti. Her bir göz Gelin Gönül’ün yerçekimine yenik düşen dudaklarına bakıyordu. Fatma Hanım ise Gelinleri Gönül Hanımın gözlerinin içine bakıyordu. Bir süre daha bakışlarını derinleştirse Gelin Gönül’ün göz bebeklerini deliverecek ardına geçecek gibiydi. “ Gönül bize bir diyeceğin mi var!” diye haykırdı. Ardından Gelin Gönül başını aşağıya eğdi derin bir nefes aldı ve “Var abla var. Bundan yirmi, yirmi beş sene önceydi saray süpürgesi oyasını komşumuz Marifet teyzeden ben almıştım yastık kılıfının kenarına örecek bir güzel kullanacaktım. Fakat Emine Nine saray süpürgesi oyasını benden aldı. Bir güzel örüp kullanmaya başladı. Marifet teyzeden aldığım örneği de geri vermedi. Pehlivan babanın ona bilezik alması üzerine iyice bağlandı saray süpürgesi oyasına. Kıskanıyordu, örneği ben alırım diye korkusundan kirlendikçe arada çıkarıp çıkarıp yıkayıp odasında ne yapıp edip kurutuyordu. Görmeme bile tahammülü yoktu. Bende bir yolunu bulup, bir gün odasından saray süpürgesi oyalı yastık kılıflarını almayı başardım.” dedi ve duraksadı. Herkes şaşkınlık içerisinde dinliyordu olanları. Evin ufaklıklarından çit dahi çıkmıyordu. Gelin Gönül sanki günah çıkarıyordu. Fatma Hanım ise daha da derin bakıyordu Gelin Gönül’e kollarını sandalyenin iki yanına saldı ve “ Ya sonra Gönülcüğüm...” dedi. Saray süpürgesi oyalı yastık kılıflarının hâlâ onda olduğunu ümit ederek. Gelin Gönül devam etti “... sonra bende madem ben öremedim uyuyamadım o da yatmayacak inadıyla vakit kaybetmeden harekete geçtim ve saray süpürgesi oyalı yastık kılıflarını, sobanın içine tepişirdim cayır cayır yaktım.” dedi. Sonra da hiç pişman olmamışçasına kafasını dimdik kaldırdı. Mutfaktakiler neye uğradıklarına şaşıldılar. Durumu anlayamayan Ayşe Hanım saf saf yanında oturan gelinine “Yakmış mı?” dedi. Fatma Hanım kıpkırmızı kesilmişti. Bu zamana kadar deli gibi arayıp yorulmasına mı yansın, Emine ninenin bu işi kafaya takıp hasta olmasına, arkasından bu kadar insanı sürükleyip arattığına mı yasin bilemiyordu. Herkes perişan olmuştu. Şimdi ne olacaktı kaç yılın saray süpürgesi kim bilir, kim örer ne olacaktı. Üzerine bir de Emine Ninenin sağlığı iyice bozulmuş yataklara düşmüştü. Derin sessizlik esnasında Fatma Hanım olanı biteni gözden geçirmişti. Hışımla ayağa kalktı. Herkes korkuya kapıldı. Fatma Hanım şimdi ne yapacak Allah verdi demeyip iki tokat mı yapıştıracaktı yoksa ne olacaktı. Kafalarda bu sorular gezerken Fatma Hanım soluğu Gönül’ün tepesinde aldı ve “Gönül! Bizi maymun gibi oynattın, yakmaya cüretin var da konuşmaya yok mu? Lütfen burayı terket! Yeter yaptıkların. Allah ıslah etsin böyle geldin, böyle gidiyorsun.” diye bağırdı.

Yazar Rumeysa Çavuş
Cuma, 07 Kasım 2008 14:17

Gelin Gönül çaresiz başı önünde mutfağı terketti. Fatma Hanım daha bir hırsla devam ederek.” Bu işte pes etmek yok! Emine Ninenin sağlığı gitgide kötüleşiyor ama bu işi halledersek düzelebilir. En yakın zamanda saray süpürgesi oyası bulunsun. Gelin Gönül`e ördürülsün ve yine Gelin Gönül tarafından Emine nineye, sabah kahvaltısı bahane edilerek, takdim edilsin.”dedi bu konuşmaların ardından herkes dört bir koldan araştırmaya girişti. Bahane ile komşuları Marifet teyze arandı. Telefonda torunlarıyla üç beş sohbetten sonra vefat ettiği öğrenildi. Ardından el işi dergileri tarandı, çarsıda benzerleri arandı, komşulara soruldu, memleket arandı ama bir bilen Allahın kulu yok yok yok...

Emine Ninenin artık canı kalmamış aygın baygın yatağında yatıyor ne konuşuyor ne bir şey yiyordu. Vasiyetnamelere başlamıştı. Mezarının yerini, kefeninin parasını, kendisinin morga yatırılmamasını konuşuyor, Ayşe Teyze de her defasında “ Anne! Ağzından yel alsın daha ölmeyeceğiz dur bakalım. Aaa! Nereden çıktı bu muhabbet şimdi, hayret! Babamın kendi elleriyle diktiği asmadan üzüm yemeden mi gideceksin” diye konuyu değiştirmeye çalışıyordu. Bu arada saray süpürgesi oyasının aranmasına devam ediliyordu. En sonunda torunlar sayesinde çagin devası internet aracılığıyla saray süpürgesi oyası bulundu. Vakit kaybetmeden bir gecede Gelin Gönül`e çatır çatır ördürüldü. Gelin Gönül`ün gözleri kan çanagina dönmüş. Fakat ertesi sabaha bir çift yastık kılıfı hem de saray süpürgesi oyalı yastık kılıfı hazır edilmişti. Ev ahalisi ise odalarına çekilmiş bir kaç günün yorgunluğunu üzerlerinden atma heyecanı ile pestil gibi yataklara yapışmıştı.

Gece böyle geçmiş sabah olmuştu. Gelin Gönül erkenden yataktan fırlayıp mutfağa inmiş Emine Ninenin kahvaltısını özene bezene hazırlamıştı. Ardından Fatma ablasının kumandasıyla saray süpürgesi oyalı yastık kılıflarını, eteğinin lastiğine sıkıştırmıştı. Tepsiyi de eline alıp merdivenlerden yukarıya büyük salonun yolunu tutmuştu. Fatma Hanım arkasından “Ya Allah bismillah bu işi de hallettik inşallah” diye dualar etmişti. Gelin Gönül merdivenlerin sonuna gelmiş salonun büyük kapısında duraklayıp nefes almış, ardından kapıyı hafifçe itelemiş içeriye girmişti. Salonda yalnızca saatin tıkırtısı duyuluyordu. Buraya kadar herşey planlandığı gibi işlemişti şimdi sakince Emine Nineye seslenecek onu uyandıracak, elini öpecek “Emanetini buldum anne” diyecekti ki bundan sonrası hiç planlandığı gibi olmadı. Emine Nineye yaklaşip seslendi seslenmesine ama Emine Nine uyanmayiverdi. Hane Gelin Gönül`ün hıçkırıklarıyla doldu taşı. Nasip derler ya! Emine nine de nasipten öteye geçemedi. Daha saray süpürgesi yastık kılıflarına kavuşmadan, Pehlivan Dedenin hatıralarıyla uyumadan, bir şekerleme dahi yapmadan hakkın rahmetine kavuşuvermişti. Fatma Hanım ok gibi fırladı mutfaktan. Odalardaki yataklar bir bir boşaldı ev ahalisi her zamanki hengâmesiyle büyük salonda toplandı. Gelin Gönül Emine Ninenin el emeği ile dokunmuş olan halısına yığıldı. Herkes şaşkınlık içerisinde donup kalmıştı. Bu zamana kadar birçok olaya şahit olan büyük salon da dâhil olmak üzere... Duvarlar dile gelseler neler anlatacaklardı kim bilir. Bu sessizlikte konuşma sırası şimdi onlardaydı aslında. Emine Nine yatağında bembeyaz suratıyla yatıyordu. Hatıralarını da alıp ayrılmıştı salondan, Pehlivan Dedenin hatırası saray süpürgesi bile anlamsız duruyordu o olmadan. Sonra bir el uzandı saatin sarkacına, sımsıkı tuttu, olduğu yerde saniyesini de, dakikasını da durdurdu. Hayat durdu koca salonda. Başlar öne eğildi. Aynı el gözlerine uzandı büyük ninenin sakince örttü ela gözlerinin kapaklarını. Bembeyaz bir çarsaf örtüldü yüzüne. Her zamanki gibi hürmetler inatla gözlerden akarken terkedildi koca salon. Salonun koca kapısı, saray süpürgesinden asla bahsedilmemek üzere sakince kapatıldı. Bir devir kapanır gibi...

Yazar Rumeysa Çavuş
Cuma, 07 Kasım 2008 14:17

rcavus@fikiryorum.net

www.fikiryorum.net Tüm hakları saklıdır.

Yayınlanma:: 2007-11-07